

SIYASET

Cuma günleri çıkar, Siyasî, İktisadî gazete

30 Mart 1951 (Fiyatı 25 kuruş)

SAHİBİ: HÜSNÜ YAMAN

Yıl; 1 — Sayı: 4

C. H. P. Dini Politikaya Alet Ediyor...

Son onbeş günün hadiseleri, bütün milletin dikkatini üzerinde toplayacak kadar ehemmiyetli görünmektedir. C. H. P. basını ve sözcüleri ile bazı gazeteciler aynı hücum hattında birleşmiş bulunmaktadır.

Fakat, mevzu iyice gözden geçirilince, bir bardak suda, na sil fırtına koparılacak istendiği, kolayca anlaşılacaktır. İlk bakışta, yapılan tenkitler ve hükümetin icraatına karşı yük selen itiraz sesleri «Atatürk inkılâplarını korumak» gayesi etrafında toplanıyor hissini vermektedir. Esasında prensip ve gayelerden ayrı olarak, ortada çarpışan, parti ihtirasları, şahsî görüş ve kanaatlardan ibarettir. Bu itibarla, münakaşdıSt ve tenkitler şahıs dâvasına dökülmüş durumdadır. C. H. P. nin siyasî bir manevra olarak istifadeye kalkıştığı hadise, haddi zatında, D. P. ye ve o'nun idarecilerine karşı giri-

Gidilen hedef malûmdur: Demokrat Parti iktidarını yapratmak, halkın ona karşı olan < güven ve sevgisini sarsmaktır. Prensip meselesi, Atatürk inkılâplarının korunması dâ-i vasi sadece bir maske, bir politika demagojisidir. Çünkü herkes biliyor ki D.P. iktidarı ; Atatürk ve inkılâplarını İnönü iktidarından çok daha üstün bir şekilde korumaktadır

şilen sistemli bir propaganda-nın eseridir. Olup bitenleri şu şekilde hülâsa edebiliriz:

Mesele, ilk önce, Atatürk inkılâplarının tehlikede olduğu şeklinde ortaya atıldı. Sonra bunun bütün mesuliyeti D. P. iktidarına ve o'nun başbakanı Adnan Menderese yükletilmek istendi. Bu tenkit ve hücumları, İstanbul'da bazı talebelerin tertip ettiği ve C. H. P. nin tahriki eseri olduğu anlaşılan gece yürüyüşleri tamamlar gibi oldu. Hükümet, tam bir hassasiyetle vazifesini yaparken ve esasında, gösterilmeye çalışıldığı gibi ehemmiyetli olmayan hadiseyi kapatmaya çalışırken C. H. P. genel başkanı İnönü'nün beyanatı ortaya çıktı. İnönü iddia ediyor ki:

— «D. P. iktidarı dini politikaya âlet etmektedir.»

Bu sözlerden, adeta memleketteki havayı bulandırmak hattâ, toplantıları tahrik etmek mânası kolayca çıkarılabilir. Ayrıca, C. H. P. başkanı, kendi Devlet reisliği zamanında, bizzat başkanı bulunduğu partinin, dinî politikaya âlet ettiğini unutmuş gibidir. 946 seçimlerinde ve ondan sonra, camilerde, meydanlarda müftüler, vaızlar vasıtasıyla, din mevzuuna sığınarak, parti propagandası yaptıran kendi partisi ve iktidarı değil midir? Ankara adliyesinde, mahkemenin kudsiyetini ihlâl çalışan ticânîlerin şeyhini, partisinin listesine alan, onu himaye eden, propaganda Vasıtası olarak kullanan, bir partinin lideri, bugün nasıl olur da böyle konuşur? Memleketin her yerinde taassup taraftarlığı ile tanınanları hattâ şeyhleri, din adamlarını, el üstünde tutan C. H. P. ve lideri'nin şimdi, böyle tavır takınmasının sebebinin, Milletin gözünden kaçmayacağına eminiz. Zamanı gelince, dini en geniş şekilde politikaya alet edenler; zamanı gelince de, particilik gayretiyle, umumi

efkârı bulandıracak ve hükümet aleyhine tahrikler yapacak şekilde konuşmaktadırlar.

Bugün açıkça görülmektedir ki Atatürk inkılâplarının korunması bahsinde, Demokrat Parti ve o'nun iktidarı, ken dilerinden daha azimli ve daha kararlıdır. Bu böyle olunca, koparılacak istenen fırtınadan şu gayeler güdüldüğü anlaşılmaktadır.

1 — Kabinenin teşkilî şekli bir hakikattir. 14 Mayıs seçimlerinden bu yana, C. H. P. nin

2 — Doğrudan doğruya başaktığında tek bir değişiklik bakan Adnan Menderes'e hücum.

3 — Devlet başkanı ile Başbakan arasında bir ihtilâf varmış gibi göstererek Demokrat Partiyi yıpratmak, halkın o'na karşı olan güven ve sevgisini sarsmak.

Prensip meselesi, Atatürk inkılâplarının korunması dâvası sadece, bir maske olarak kullanılmaktadır. Hatırlarsınız, C. H. P. Kore'ye asker gönderme kararında da aynı pro-

paganda usulüne baş vurmuştu. Neticede, meseleyi, memlekette bir ikilik yaratacak, dış İtibarımızı sarsacak,, sinsi bir propaganda mevzuu yaparak köylere kadar uzattılar. Yapılan hadiselerin, söylenen sözlerin, memlekette, hükümet otoritesini sarsmak, vatandaşlar arasında huzursuzluk yaratmak, endişe uyandırmak gayesini güttüğü gün gibi aşikâr hakikattir. 14 Mayıs seçimlerinden bu yana, C. H. P. nin

Menderesin şahsına hücum ediyorlar. Yarın bir başka başbakan da gelse yine aynı şeyi yapacaklardır. Kabinenin tadili şeklinin tenkidi de samimi bir görüşün ifadesi olmaktan çok uzaktır. Çünkü, kabinede kimler olursa olsun, onların yapacakları, o'nu yıpratmak, iş göremez hale getirmeye çalışmaktır.

Devlet başkanı ile Hükümet

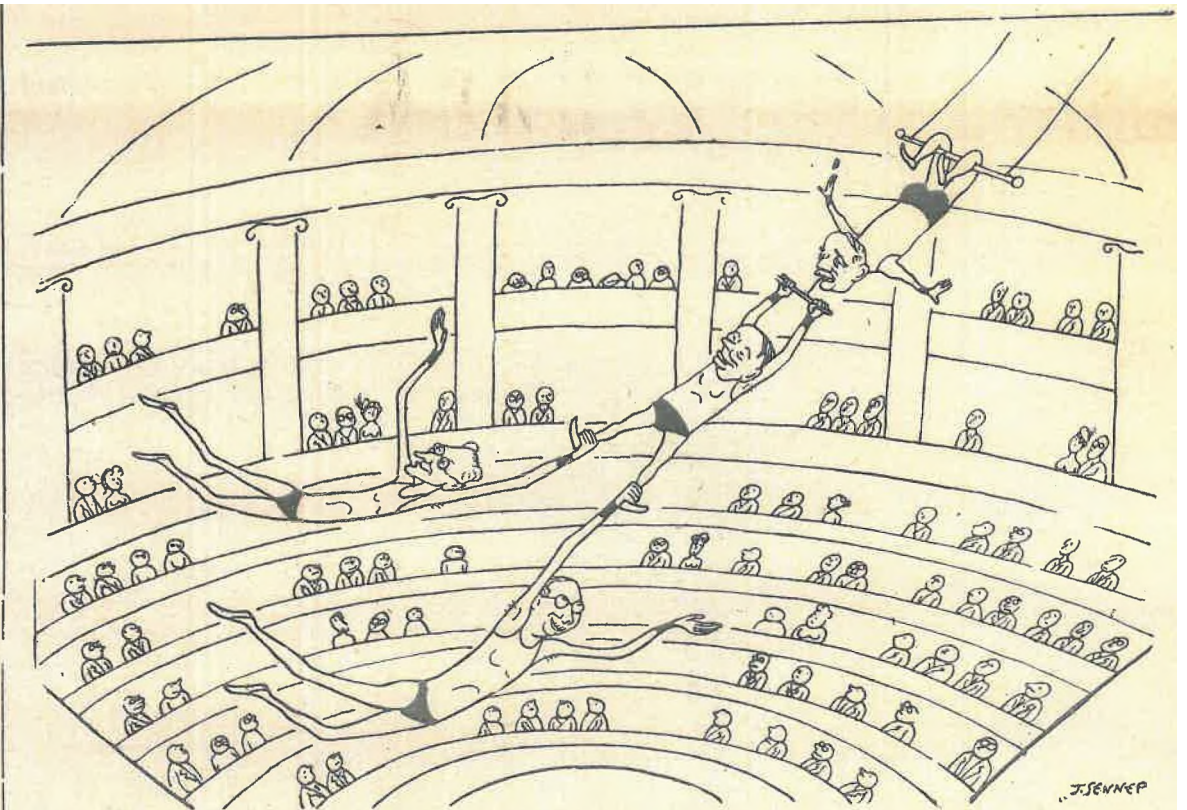
Başkanı arasında her hangi bir ihtilâf olmadığını, onlar pekâlâ bilmektedirler. Fakat, böylece, milletvekilleri ve parti teşkilâtının içine şüphe tohumları ekeceklerdir. .

Son olarak, bütün ümitlerini parti grubuna Başlamışlardır. NLenUeres Kabinesi, gruptan imat reyî almayarak çekilirse, bütün meselelerin halledileceği gibi bir tşyır takınmış görünüyorlar. Onlar D. P. iktidarı saflarında gedikler açmak ve bozgun havası uyandırmaya çalışmaktadırlar. Bunların hepsi, sistemli ve,sinsi bir propagandanın eseridir. Millî irade ile iş başına gelen bir iktidara, millî iradeye baskı yapmak suretiyle, millî düşman yapmak düşüncesini taşımaktadır... , , .

C. H. P. bütün, prensipleri ve memleket menfaatini bir yana bırakarak, şimdiden iktidar mücadelesinde, bu itibarla her hareketi mübah görmektedir. Fakat, hadiseleri yakından takip eden milletin şuuru tahrik lere kapılmadan, tertiplerin mânasını anlayacak kadar olgundur.

«SİYASET»

FRANSADA KOALİSYON KABİNESİ :

Başbakan Yardımcısı Pleven (en alttaki) Başbakan Queille'e (en üstteki):
— Aman Başbakanım, Allah aşkına nutuk irat etme!..

Tarihte bütün dünyaya hâkim olmak hülyası...

Beşeriyet tarihinde cihana hâkim olmak hülyasını besleyen, tahakküm ihtirasına müptelâ hükümdar ve serdarlar eksik olmamıştır. Fakat bu hülya tarihin hiç bir devrinde gerçekleşmemiştir. Cihan hâkimiyetini amaç eden siyaset her zaman iflâsla neticelenmiştir.

Haris hükümdar, megaloman devlet reislerini, cihanı fethetmek, bütün dünyaya hâkim olmak siyasetine sevkeden âmil nedir? Bunun bir çok sebepleri olabilir, fakat hakikî ve esas sebep daima birdir: Tahakküm İhtirası. Cihan tarihinde dünyaya hâkim olmak ihtirası her zaman bir hükümdarın, bir devlet reisinin veya bir kumandanın fütuhât ve siyaset sahâsında bekleyemediği muvaffakiyetlerinden doğmuştur.

Her muvaffakiyet insanı şımartan, insana kendisi hakkında mübalâğalı fikirler telkin eden bir âmildir. Birbirini takip eden askerî zaferler ve siyasî muvaffakiyetler bazı hükümdar ve serdarların ruhunda kendilerinin, başka insanlardan farklı ve onlardan yüksek bir varlık olduklarına dair yanlış bir kanaat doğurur. Diğer taraftan birkaç defa beklemedikleri bir şekilde büyük zaferler kazanmış olmaları onları her zaman muvaffak ve muzaffer olacakları zehabına sevkeder. Büyük harplerde muvaffak olan bir hükümdar veya kumandan tab'an da tahakküm temayülü ile meşbu bir insan olduğu zaman bu temayül tekerür eden muvaffakiyetlerden sonra hudut bilmeyen marazı bir ihtiras şeklini alır. Tahakküm ihtirasına müptelâ olan bir devlet reisi evvelâ komşusu olan B devletini mağlûp eylemek ister, o mağlûp olursa, C ülkesini ilhak etmek ister, o da ilhak edilirse D ülkesinde de hâkim olmak ister. Buna da muvaffak olursa, bütün dünyaya hâkim olmak arzusu onun ruhunu kemirmeğe başlar. Dünyaya hâkim olmak ihtirası bir ruhî hastalık şeklini alır.

Bu ruhî hastalık müthiş bir hastalıktır. Buna karşı bir ilâç yoktur. Bu gibi hastalara ne nasihatın, ne mantığın, ne adalet fikrinin, ne ahlâkî mülahazaların tesiri görülmemiştir.

Çünkü bu hastalık cinnetin bir şeklidir. Bu hastalar kendilerinin başka insanlardan farklı ve onların hepsinden üstün bir varlık olduklarına!

ve onlar için bütün milletleri tahakkümleri altına almak caiz olduğuna inanmış, kendilerine tapınan insanlardır.

Bu gibi insanlara milletlerin iradesi hilâfına, onlar üzerinde tahakküm etmek bir zulüm olduğunu, bu tahakkümün ne tabiat ve ne de adalet kanunlarına uygun olmadığını ve nihayet bütün beşeriyeti bir zincire bağlamak fiilen de mümkün olmadığını anlatmak mümkün olmamıştır.

Bütün dünyaya hâkim olmak siyasetinin ruhî sebepleri ne olursa olsun, yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, bu siyaset hiçbir zaman muvaffakiyetle neticelenmemiştir. Bu hülya hiçbir zaman gerçekleşmemiştir.

Cihanşümûl hâkimiyet siyaseti takip eden hükümdarlar kadim Mısır ve Asurya tarihinde de görülmüştür. Fakat cihan tarihinin en meşhur cihana hakim olmak hulyasını beslemiş olan fatihleri olarak Darius'u, Büyük İskender'i, Cengizi, Napolyon'u gösterebiliriz.

Malûm olduğu üzere bu fatihlerden hiç biri bütün dünyaya hâkim olamamışlardır, ve kurdukları geniş sahalara şamil devletlerin de hiç biri payidar olamamıştır.

Biz burada bütün bu hükümdarların kurdukları devletlerin teşekkül ve sukutu tarihinden bahsedecek değiliz, tabîî. Ancak misal için Darius'la Büyük İskenderin cihana hâkim olmak siyaset ve teşebbüslerinin iflâsım hatırlatmakla iktifa edeceğiz. Malûm olduğu üzere milâddan evvel 550 de Kirus (Key Hüsrev) İranda bir devlet kurdu ve Keyaniyan sülâlesi ismile malûm sülâleyi tesis etti. Devlet kurduktan sonra fütuhata başladı. Bâbil'le Anadoluyu kendi devletine ilhak etti.

Oğlu Keykâvus (Kambiz) Keyaniyan devletine Mısırı da ilhak etti. Sülâlenin üçüncü hükümdarı olan Darius (m. e. 521 - 485) zamanında Keyaniyan devleti Hindistan'dan Trakyaya kadar uzanıyordu. Bütün İran, Anadolu Suriye, Mısır bu devletin eyâletleri idi. Darîus çok haris bir hükümdardı. Saydığımız vâsi sahada hâkim olmakla iktifa etmedi, bütün dünyaya hâkim olmak istedi.

Cihana hakim olmak hülyasını tahakkuk ettirmek için, bugünkü Rusyanın bulunduğu, o zaman Skit kavimlerle meskûn olan zengin

Yazan: Prof.
Sadri Maksudî ARSAL

ve münbit sahayı da istilâ etti. Fakat Darius burada beklemediği bir mukavemetle karşılaştı ve müthiş bir hezimete uğradı, kendisini ve ordusunu güç belâ kurtarıldı. Bundan sonra da ibretlenmedi, Yunanistanı fethetmek istedi. Orada da Maraton'da mağlûp oldu. (490). Bu iki mağlûbiyetten sonra Keyaniyan devleti tedrici surette inhitata başladı. Nihayet üçüncü Darius zamanında (m. e. 336 ile 331 arasında) İrana tâbi bütün ülkeleri Makedonyalı İskender istilâ ve zapt etti.

Bu sefer Keyaniyan hükümdarlarının gerçekleştireneğe muvaffak olamadıkları; cihana hakimiyet fikrini! İskender kendi hesabına gerçekleştirmek istedi. Cihanşümûl hâkimiyet ihtirasına sonra telâşla başlayan İskender, Mısır'ı zaptetti, bundan sonra Asyaya döndü. Fırat ve Dicle nehirlerinden geçerek İrana girdi (m. e. 331 de İranlılar kat'î surette mağlup oldular. Bundan sonra İskender Bâbil ve Sus'u aldı. İranlıların en süslü şehri olan Persipolisi yakırdı. Bundan sonra şarka doğru yürüyerek Hind hududuna kadar ilerledi. İskender Hindistanı da zaptetmek istiyordu. Fakat ordusu ve generalleri daha fazla ilerlemek istemediler. İskender ister istemez ordu ile Bâbil şehrine dönmeğe mecbur oldu.

Orada, Hindistanı zaptede mediğinden dolayı kederli olan İskender hastalandı ve öldü. (M. E. 323) de İskenderden sonra onun fethettiği sahalarda onun generalleri muhtelif isimler altında müstakil devletler kurdular. Bu suretle İskenderin de cihana hâkim olmak hülyası iflâs etmiş oldu.

Cengizin devleti de kendi vefatından sonra çok zaman geçmeden dağıldı. Cengiz de cihana hâkim bir devlet kuramadı..

Malûm olduğu üzere Napolyonun Garbî Avrupada kurduğu muazzam İmparatorluk da kendisinden sonra dağıldı, kendisi esir olarak Sent Elen adasına menfaya gönderildi. Orada beş altı sene süren maddî ve mânevî ızdıraplardan sonra öldü. Hitler'in bütün Avrupaya hâkim olmak tasavvur ve teşebbüslerinden bahsetmeğe bile lüzum görmüyorum. Gott (Allah) tara-

İskenderin fütuhât siyasetil fından bütün Avrupaya hâşarka müteveccih idi. Şarkta İranda Keyaniyan devletinin hâzineleri altınla dolu idi. Bu devlet İrandan başka Anadolu, Irak, Suriye ve Mısır'a da hâkimdi. İskender İrana tâbi bütün ülkeleri, ve meskûn âlemin en zengin ülkesi telâki olunan Hindistanı da ele geçirerek bütün cihanın hâkimi olmak istiyordu. İskenderin nazarında dünyaya hâkim olmağa lâîk yegâne hükümdar kendisi idi. İskender babası tarafından teşkil edilmiş orduları daha mükemmel bir şekilde tensik ettikten sonra fütuhât seferine çıktı.

Evvelâ Yunanistanı itaat altına aldı ve kendisine bütün Yunanlıların başkumandanı ünvanını verdirdi. Bundan sonra İrana tâbi ülkeleri istilâ etmeğe başladı. Bu ülkelerde zaferden zafere koştu. Evvelâ Anadolu, Suriye-Mısır'ı zaptetti, bundan sonra Asyaya döndü. Fırat ve Dicle nehirlerinden geçerek İrana girdi (m. e. 331 de İranlılar kat'î surette mağlup oldular. Bundan sonra İskender Bâbil ve Sus'u aldı. İranlıların en süslü şehri olan Persipolisi yakırdı. Bundan sonra şarka doğru yürüyerek Hind hududuna kadar ilerledi. İskender Hindistanı da zaptetmek istiyordu. Fakat ordusu ve generalleri daha fazla ilerlemek istemediler. İskender ister istemez ordu ile Bâbil şehrine dönmeğe mecbur oldu.

Orada, Hindistanı zaptede mediğinden dolayı kederli olan İskender hastalandı ve öldü. (M. E. 323) de İskenderden sonra onun fethettiği sahalarda onun generalleri muhtelif isimler altında müstakil devletler kurdular. Bu suretle İskenderin de cihana hâkim olmak hülyası iflâs etmiş oldu.

Cengizin devleti de kendi vefatından sonra çok zaman geçmeden dağıldı. Cengiz de cihana hâkim bir devlet kuramadı..

Malûm olduğu üzere Napolyonun Garbî Avrupada kurduğu muazzam İmparatorluk da kendisinden sonra dağıldı, kendisi esir olarak Sent Elen adasına menfaya gönderildi. Orada beş altı sene süren maddî ve mânevî ızdıraplardan sonra öldü. Hitler'in bütün Avrupaya hâkim olmak tasavvur ve teşebbüslerinden bahsetmeğe bile lüzum görmüyorum. Gott (Allah) tara-

kim olmak için yaratılmış olduğuna delicesine inanan bu adamın ne gibi feci şartlar altında bu dünyayı terkettiği herkesin malûmudur.

Bu gibi kendilerini beşeriyete hâkim olmağa lâîk ve muktedir müstesna bir varlık sanan zavallı ihtiras hastalarının, askerî ve siyasî kudret ellerinden gittikten sonra hayatlarının son günlerinde kendilerinin başka insanlardan hiç de farklı olmayan âciz ve zavallı birer beşer nûmuneler? olduklarını derinden his ve idrâk etmiş olduklarında şüphe yoktur.

Zamanımızda dahi cihanşümûl hâkimiyet ihtirasına müptelâ devlet reisleri mevcut olduğu herkesin malûmudur.

Tarihen malûm cihana hâkim olmak siyaseti takip eden devlet reisleri istisnasız hepsi iflâs ettiği gibi bundan sonra zuhur edecek veya etmiş cihana hâkimiyet namzedlerinin de bütün âlemin gözü önünde iflâsa mahkûm olacağı muhakkaktır. Onların cihana hâkim olmağa muvaffak olamayacaklarına dair bu fikir bir temenni telâki edilmemelidir.

Bir şahsın veya bir tek devletin dünyaya hâkim olamaması Sosyolojik ve Psikolojik hakikatlerin neticesidir.

Bu hakikatler şunlardır:.

1) Milletlerin muayyen bir müddet zarfında muayyen bir şahsa tapındıkları, ona karşı hudutsuz bir itimad besledikleri görülmüştür. Fakat hiç bir zaman bu durum uzun sürmemiştir. Milletlerin sevgi ve güvenine mazhar olan büyüklerin çoğu hayatlarının sonuna doğru bu sevgi ve itimattan mahrum olmuşlardır. (Napolyon, Çesar, Perikles, Mussolini).

2) Muayyen bir millet muhtelif âmillerin mes'ut fakat tesadüfî birleşmesi neticesinde ve muayyen bir devirde gayet büyük bir genişleme ve yayılma kuvveti iktisap ettiği görülmüştür. Fakat bu devir hiç bir zaman uzun sürmemiştir. Bu gibi, milletlerin kendilerinde yayılma kudreti hissettikleri devirlerde reisleri, tebaalarını büyük fedakârlıklar, mahrumiyetler, normalin fevkinde faaliyet ve gayretler talep edebilirler, tebaalarını çetin fütuhatta sürükleyebilirler. Fakat bunun da bir hududu vardır. Reisin talep etim gayret, fedakârlıklarla milletin takati

(Devamı 14 üncü sayfada)

Tarihte bütün dünyaya hakim olmak hülyası...

(3 üncü sayfadan devam)

arasında bir müvazene ve ten sip baki kalmalıdır. Reis bir millettten, bir beşerî kütleden milletlerin takati fevkinde gayret ve fedakârlıklar talep etmeğe başladığı zaman milletler haris reislerini takip edemezler, ondan ayrılırlar; reisle millet arasında teessüs etmiş sevgi ve güven zinciri kırılır, reis yalnız kalır. Hint hududunda İskenderin, Waterlo'dan sonra Napolyon'un Peloponez muharebelerinden sonra Perikles'in düştükleri duruma düşer.

3) Yer yüzünde hiç bir zaman bir tek millet yaşamamıştır. Her devirde beşeriyet, (hayat telâkkileri, dilleri, dinî akideleri, örf ve âdetleri bakımından birbirinden farklı) milletlerden terekkün etmiştir.

Milletlerin mevcudiyeti bir tarihî şe'niyettir.

Biyolojide her zihayat için yaşamak arzusu ve hayatı devam ettirebilmek için mücadele insiyakı bir tabiî 'kanun olduğu gibi, teşekkül etmiş milletler için de yaşamak

millî varlıklarını devam ettirmek için mücadele etmek ihtiyacı bir sosyolojik kanundur.

Millet ismine lâıyk olan her milletin tabiî temayülü millet olarak yaşamak, hür olmak, müstakil olmaktır. Hiç bir millet kendi milleti haricindeki bir kuvvete tav'an itaat etmek istemez. Yabancı bir kuvvete itaat etmeğe mecbur edildiği zaman izdirap duyar, bu yabancı tahakkümden kurtulmak çarelerini arar. Bütün tarih boyunca bu böyle olmuştur ve böyle olacaktır.

Bir tek şahsın veya bir tek milletin bütün dünyaya hâkim olmasına mâni olan en büyük âmil milletlerin milliyet hissidir, hürriyet ve istiklâl arzusudur.

Büyük fatihlerin kurduğu, bir çok birbirinden farklı milletleri içine alan devletlerin dağılması bu hakikatin neticesidir.

Bugün bazı, sosyolojik ve psikolojik hakikatlerden uzak kalmış olan, münnevverler ko-

münizm ideolojisine dayanan şeflerin muvaffak olması ihtimalinden bahsederler.

Bu da bir yanlış görüştür. Bir ideolojinin yayılması için «ideoloji» ismini taşıması kâfi değildir. Beşeriyet tarihinde pek çok yeni ideolojiler zuhur etmiştir. Bir çoklarılan zuhurlan devrinde bir müddet gürültü yaptıktan sonra zail olup gitmiştir. Hiç bir ideoloji bütün dünyaya yayılmamıştır. Beşeriyet tarihinde en yüksek ideoloji olan İlâhî, semavî dinler bile bütün dünyaya yayılmamıştır.

Musevilik Yahudilere mahsus bir din olarak kalmıştır.

Hıristiyanlık, hemen hemen Avrupaya mahsus bir din olarak kalmıştır. İslâmiyet bile Garbı Avrupada yayılmamıştır.

Halbuki bu üç büyük din beşeriyet içinde yayılmış en yüksek ideolojilerdir. Rus komünizmi bu yüksek dinlerin malik oldukları lâhutî mânevî kuvvete elbette malik değildir ve hiçbir zaman malik olması ihtimal ve imkânı da yoktur. Bu yüksek dinler beşeriyete geniş ebediyet ve ebedî saadet ufukları açıyor, lâhutî âleme doğru çekiyor, lâhutî âleme kavuşmak yollarını gösteriyorlar. Rus komünizmi ise insanlığı bütün bu ideallerden mahrum ederek ona bu fâni dünyada altmış yetmiş senelik bir ömür zarfında ölmeyecek kadar ekmek temin etmek vadiyle iktifa ediyor. Bu vâdini de ancak bütün dünya komünist olduktan sonraki zamana talik ediyor.

Tarihî ve siyasî emperyalizm cereyanları iflâs etmiş olduğu gibi bugünkü komünist şeflerin cihanşümul hâkimiyet hülyaları da iflâsa mahkûmdur. Çünkü Yunan ve Roma medeniyetinin vârisleri olan Avrupa ve Amerika milletlerinin, parlak ve çok yüksek İslâm medeniyetinin esaslarına sadık kalmış olan İslâm, milletlerin, umumiyetle yüksek İlâhî dinlerin tesiri altında terbiyelenmiş milletlerin, daha kâfi derecede medenileşmemiş Rus mujiğinin kafasında teşekkül etmiş, işlenmemiş, iptidaî ve kaba bir hayat felsefesinden' ibaret olan Rus komünizmini, bütün beşeriyet için bir hayat reçetesi olarak kabul etmeleri her türlü ihtimallerin haricindedir;

Sadri Maksudî ARSAL

Endonezya'da Kızıl Tehlike

(9 uncu sayfadan devam) ler, âdetâ komünistlerin hopar-örlüğünü yapmaktadırlar.

Komünistlerin, hükümete karşı hâlâ açıktan açığa baş kaldırmakta devam eden ve muvaffak da alan silâhlı unsurlara da nüfuz itmeğe çalıştığına dair ortada imareler görülmektedir. Endonezya takım adalarının bazı kısımlarını tedirgin eden âsî çeteler aşını oldan, aşırı sağa kadar bütün siyasî çehrelerden meydana gelmiştir. Bunlardan bazıları düpe-iüz haydut makulesidir. Bu sıralarda bu çetelerin hiç birisi hükümeti sarsacak derecede bir kıymet ve büyüklükte değildirler. Hükümetin elinde, (asker ve polis) ve millî bütçenin yüzde otuzbeşinden fazlasına mal olan 300 binden fazla bir emniyet kuvveti vardır.

Adaya dağılmış bulunan hükümet aleyhdarı çetelerin miktarı hakkında güvenilir bir rakam söylenemezse de, sayılarının on lin ile 25 bin arası olduğu tahmin edilmektedir.

Bir kutupta, Endonezyayı bir İslâm devleti haline getirmek isteyen müteassıp, harpçı İslâm hızbı olan Darülislâm, diğer kutupta da, komünistler bulunmaktadır. Darülislâm'ın en azı 5000 silâhlı adamı vardır ve Garbî Cavada“ârizalı bir arazide hüküm sürmektedir. Adamın şimal merkezi kısmında da aynı akideye

benzeyen çeteler faaliyettedirler.

Cava Troçkist bir rengi olan komünistlerin de ayak bastıkları bir yerdir. Bunlardan (ucu sivrilmiş bambo) adlı bir teşekkülü sayabiliriz. Endonezya takım adalarından bazıları ise Kolanda, Endonezya ordusu kaçakları ile yeni baştan tensik edilememiş milliyetçi kuvvetler mensuplarının istilâsına uğramıştır.

Bu çete efradının çoğu bir noktada birleşmektedirler: Hepsisi de hükümet aleyhdarı, yabancı düşmanındırlar. İşte komünistlerin faaliyette bulundukları ve nüfuzlarını hissettirdikleri bir muhit de, bu âsiler muhitidir.

Endonezyadaki büyük Çin nüfusu da komünistlerin ekmeğine yağ sürecek bir manzara arz etmektedir. Memleketteki 2 milyon Çinliden, takriben yüzde sekseni Endonezyada doğmuş, çoğu çim görmemiştir. Bunlardan ancak küçük bir kısmı faal komünisttirler.

Hulâsa edersek, komünizm, Endonezya için âcıl bir tehlike teşkil etmemektedir. Çoğu Endonezya köylüsü, komünizmin adını bile duymuş değildir. Fakat muhakkak olan bir şey varsa, o da komünizmin kendisini bu memlekette de kuvvetle hissettirmekte olmasdır.

(Newyork Herald Tribüne) den Çeviren: İbrahim HOYİ

Sümerbank

VADELİ, VADESİZ TASARRUF MEVDUATI

30 Nisan 1950

Keşidesinin ikramiyesi

25,000 Liradır

1	Adet	10.000,00	Lira
1	s	2.000,00	)>
1	»	1.000,00	1)
2	)	500,00	»
4	»	250,00	»
3	» beheri	345,00 L.	Hereke halısı

ayrıca 50 - 100 liralık ikramiyeleri olan bu çekilişe katılmak için.

31 MART 1951

tarihine kadar Bankamızda 100 liralık bir hesap açmak ve bu hesabı çekiliş gününe kadar muhafaza etmek kâfidir.

Her 100 liraya ayrı bir kura numarası verilir. İkramiyelerin intikal vergisi Bankamıza aittir. Paranızı Sümerbank’a yatırmakla en yüksek faizi alır ve isabet ihtimali fazla olan ikramiyelerden istifade edersiniz.

Merkez: Ankara Ulus Meydanı.
Şube : İstanbul Bankalar caddesi Galata
Aajns : İstanbul Bahçekapı Sümer han.

SO2 âîâ5»

(4 üncü sayfadan devam)

Efendi hazretleri kendilerine hâs sevimli titizliğiyle önce muvafakat etmek istemiyor. Bin bir rica ile gönlünü ediyoruz. Burası Neşet Ömer ve Âkil Muhtar^ kütüphanelerinin ikisini birden içine alabilecek kadar geniş bir oda.'. Mebusun biri takılıyor:

— Size iltimas etmişler..., x

İltifat yerine geçen haşinliğiyle azarlıyor:

— Tabiî... Biz ilmimizi kendi kendimize iktisap ettik. Öğrendiklerimizi medyun olduğumuz bir hocamız yok...

Mahmut Kemal Beyin taltif telâkki edecekleri tarizlerine hasret kalmış olanlar mırıldanıyorlar:

— Efendi hazretleri eserlerini okuduğu kimselere de acaba hiç-bir şey medyun değil mi?

Törene son verilirken, böyle hoş bir lâtife ile -Tanrı kendilerine uzun ömürler versin- henüz hayatta iken ebedileşmiş üçüncü simanın ilim ve marifet hâzinesinin eşğini terk ediyoruz.

DEĞİŞTİRİLMESİ GEREKEN MADDE: P

Cemiyetler Kanunundaki sakat bir maddenin aksaklığı bugünlerde büsbütün gözümüze battı. Lâalettâyin bir araya gelen iki üç kişinin bir cemiyet kurabilmesi salâhiyeti ilmî, siyasî, iktisadî, içtimâî hayatımızda birçok karışıklıkların, yanlışlıkların doğmasına sebep oluyor. Hususiyle bu cemiyetler aynı meslek erbabından işçiler, aynı tahsil çağında aynı Üniversiteye devam eden öğrenciler tarafından ayrı ayrı vücuda getirilmişseler... Birinin kazandığı muvafakiyet bazan ötekine mal edildiği gibi, bazan ötekinin işlediği hatadan beriki mesul tutuluyor... Meselâ İstanbulda yüksek tahsil gençliğinin iki talebe birliği var: Biri Millî Türk Talebe Birliği... Öteki İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği... Millî Türk Talebe Birliği bir Türk musikisi korusu vücuda getirmiş, adı Üniversite Korusu olan bu topluluk, yıllardan beri halkımızın takdirini ve alkışını toplamış... Son günlerde baktık, İstanbul Radyosunda ikinci bir Üniversite Korusu daha yayın yapmaya başladı. Öteki ile belki aynı seviyede, belki iyi veya fena... Mesele orada değil, fakat kıdem itibarıyla isim birincilere attır, ikinciler kendilerine başka bir ad bulamadılar mı?

Ya henüz birkaç aylık yavru olan Gazetecilik Enstitüsünün üç yüz şu kadar kişilik öğrencilerinin üç ayrı partiye ayrılıp ayrı ayrı üç cemiyet kurmalarına ne buyrulur? Hem de birbirlerinden büsbütün başka başka yollarda yürüyorlar... Meşhur Fransız atalar sözünü unutmuyalım: Kuvveti yaratan ittihatır.

Cemiyetler Kanununun bu maddesinin düzeltilmeğe, aynı meslek ve tahsil erbabından olanların ayrı ayrı cemiyetler kurmaya salâhiyetleri olamıyacağı şekilde tadile muhtaç bulunduğunu alâkadar makamların dikkat nazarına saygı ile arzederiz. *A. Hidayet REEL*